

kede han varmt hendes Haand og steg saa ind i en aaben Droske, der havde ventet ude paa Gaden. Hundreder af Øjne fulgte ham, mens han kørte over det solbeskinne Torv; og stadig saae man hans blanke Silkehat blive løftet til Hilsen over det gyldne Hoved.

Per erindrede at have læst i en Avis, at Dyhring nylig var vendt hjem fra Paris, hvor han som Pressens særlig indbudne Repræsentant havde overværet Indvielsen af et eller andet offentligt Institut og ved den Lejlighed var bleven forestillet for Republikens Præsident og havde faaet en Orden. Han var i det hele bleven Offenlighedens selvskrevne og uundværlige Ombudsmand. Overalt, hvor der skete noget af Betydning, var han tilstede; eller rettere: kun, hvad han overværede, fik Betydning. Alle Døre stod ham derfor aabne, alle Livets fine og grove Nydelser tilfaldt ham gratis. Mænd og Kvinder bejlede til hans Gunst. Selve Hoffet skulde efter Sigende undertiden benytte ham i delikate diplomatiske Sendelser.

Der havde da virkelig været noget af en Verdenserobrer i dette Menneske, for hvem Livet bare var en Narrespøg. Uovervindelig i sin guddommelige Sorgløshed gjorde han sine Dage til en Række glade Fester, et uafbrudt Triumftog.

Og dog! Heller ikke denne moderne Aleksander misundte han.

Men hvorhen søgte da egentlig hans Ønske og hans Trang? Hvor hørte han hjemme? Han skulde netop i dette Øjeblik begynde at forstaa det.

Han havde den foregaaende Dag i en Avis tilfældig set en officiel Bekendtgørelse om en ledig Vejassistentpost i et af de yderste Vestkystdistrikter